

ארתור רמבו

תירגם מצרפתית: משה בן-שאול

אוניה שיכורה

ובבואי אל הנקרות, חסרי רגוש ונהרה
לא חשתי עוד בננטים המכונים,
כי אדמי-העור הצועקים הפכו אותם למטרה
ומסמרו עירום-גופם אל התרנים

גם לא דאוג הייתי לצותי, לאנשיו
סוחר דגן פלמנדי, רוכל כותן אנגלי –
הנה נגוז טרחם, תם שאונם לא שב
והנהר הנה צתה בלו שלי.

במבואות הים עם כל תנודות גליו ואיומיו
חרש יותר ממח תינוקות בחרף זה
נגרפתי במהירות, אפילו חצאי-איו
לא נכעו לתהו-בהו שקנה.

הסערה הולידה בי ספן נועז,
קליל יותר מפקק, נשטף ומנתר
בין הגלים, סותמי גולל נצחי על קרבנות-מאז
כך עשרה ימים, ללא עיני-האור של חוף חור.

רכים ועדינים כלחיתפוח שלילד
המים הירקים חדרו אל קלפתי
לבין כתמי הקיא, שירי היין צבע־תכלת
ורחצו את עגני וחפתי.

ומני אז רחצתי בשירה ימית
שופעת כוכבים חלביים ומזלות
בולע אפקים ירקרקים ובאֶרֶשֶׁת חולמנית
הוזה, טובע, מהרהר, אשר יורד אל המצלות.

מקום אשר לפתע נעטף כחל נשגב
ומקצבים מטרפים ואטיים מנצנצים בלהבה
עזים מאלכוהול ונפלאים מכל עוגב
בוראים את ארגמן האהבה הכואבה.

ידעתי רקיעים שסועי־ברק, חסרי־אונים,
זרמים ונחשולים, איך ערב בא
ושחר מתלהב בלהק של יונים,
ראיתי לעתים כל שאדם לראות אנה.

ראיתי שמש נמוכה, מכתמת, מסתורית
המאירה למרחוק ברטיסיה הסגלים,
והם כשחקנים בדרמה עתיקה, פראית,
שלה מסך רועד עשוי כלו גלים.

חלמתי ליל־ברקת עם שלגים מלבלבים
בהנשאם נושקים עיני המים אט לאט.
את מערבלת העסיס ראיתי, המיצים הערבים,
ויקיצת צהב־כחל של זהר שט.

נשרף ימים וירחים בענר של פרות
היסטריות, מסתערות כמו נחשול אל הצוקים
ולא חלמתי רגליהן של מריות מוארות
העלולות לשבר גם תהם מעמקים.

רמתי

האם תדעו כי שם הכונו שוניות זה מפלאות
בהן פרחים שזורים, עיני פנתר ועור-אדם,
קשתות-ענן המתוחות כרסן מצלות
היו כעדרים ירקרקים בתהום היים.

בצות אינסוף ראיתי הטובעות, מתמוססות
בין קני הסוף, מקום ירקיב בו לונתן.
בדמי-גלים, ברגעי-ים קמות הן וקורסות
עם זעף מרחקי קרקעיתן.

שמשות של כסף, קרחונים, גלי-צדפה, שמי גחלים
ושרטונים הנחבאים בתוך הזרם העכר
שם נחשי ענק הופכים לפשפשים, נופלים
מרכב-עצים מעקמים, ריחם שחור.

רוצה הייתי להראות לילדים בשוט השפרנונים
בכחל המים הנגר, שירת דגיי-הזהב
קצפי פרחים המערשים אותם, המישנים,
רוחות שאין להביען אשר נושאות אותי עכשו.

ולפעמים, קרנן עיף של אזורים וקטבים
ימתיק היים בהמיותיו את נדנודי,
יתן בי את פרחי הצל הירקים והעבים
ואז כמו אשה אכרע על שתי ברכי.

כמעט כמו אי ועל חופי המטלטל מתגוששות
סיעות הצפרים בגון עינים בלונד
אצוף, אך בין רגלי החלשות
כל הטבועים שוקעים, לישון, אולי לנדד.

אני ספינה אובדת תחת שערות מפרץ,
נזרק בסערה אל גבה איין-צפור
לא בעלי מצפן, לא צנת הננה במפרש,
איש לא ידוג אותי, השלד השכור.

זיכור

חפשי, עשן, נוסק בערפילים סגלים
חדרתי שמי האדם כמו הבקעתי חור בקיר
אך מי יגיש את תופיניו למשוררים הנעלים,
רסיס של שמש ומחטם הרקיע נטף-ריר?

ומי ירוץ נגוע ירחים מחשמלים,
יצוף כקרח מכתר סוסי-יאור שחורים
מקום מתמוטטים בו כל חדשי היולי וכלים
ורקיעי התכלת בלועי-הנעש בוערים.

אני אשר רועד כלי-כך וקש ממרחקים
את נאקת הבהמות, קול בעל-חי צועק
אני טונה נצחי של תכול לא-נוע בשחקים
עליך אצטער, אירופה, לך חומת דיק!

קבוצות-איים, אור כוכבים בם ינצנץ —
וגם איים ראיתי ורקיעם יטרף כל לב סנר
— האם תנומו שם נאליהם תגלו בלילה-לאין-קץ
מליון עופות-נהב, מליון כחות מחר?

אכן, בכיתי די! השחרית מה עצובה,
השמש כה מרה, הסהר הוא אים:
טמטום של שקרון נתנה בי חריפות האהבה.
הו, השברי קלפה, ארד אל תוך התהם!

אם אתאנה למי אירופה הנה הנה אגן פעוט
שחור נקר ובו חונטים הדמדומים, הדני,
ילדון עצוב המתכופף, נותן לשוט
לה לסירה שבירה כמו פרפר של מאי.

לא עוד, איני יכל לרחץ בכם, הו סכיני היס,
ולקמיר את שבלכם בסחר הכותן,
ולא אוכל עוד לחתר בלהט דגל ועשן
אל-מול גשרים מתרוממים הנועצים בי מבטם.

רמז